

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 8Cdo/127/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122200148
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:8122200148.1

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne O. W., narodená XX. O. XXXX, bytom C. XX, N., zastúpenej JUDr. Jozefom Ondrákom, advokátom so sídlom kancelárie Slovenská 69, Prešov, IČO: 35 522 275, proti žalovanej: aporia, s.r.o., so sídlom 29. augusta 36A, Bratislava, IČO: 48 276 944, zastúpená Advokátska kancelária JUDr. Andrej Struhár s.r.o. so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 51 744 775, o určenie neexistencie záložného práva, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 29C/1/2022, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. januára 2024 sp. zn. 18Co/13/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. januára 2024 sp. zn. 18Co/13/2023 **z r u š u j e** a vec v r a c i a Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom podľa § 387 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov (ďalej len „súdu prvej inštancie resp. prvoinštančný súd“), zo dňa 30. novembra 2022 č. k. 29C/1/2022 - 111 ktorými určil, že „...nehnuteľnosti vedené na LV č. XXXX katastrálne územie I. v podiele 3 k bytu č. X R. X.. N. vo vchode č. XX. so súpisným číslom XXXX postaveného na pozemku s parcelným číslom XXXX/XX o výmere 569 m² - zastavaná plocha a nádvorie, k podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach k domu v podiele 75/3480 spolu so spoluvlastníckym podielom na pozemku s parcelným číslom XXXX/XX o výmere 569 m² - zastavaná plocha a nádvorie v podiele 15/928 vedeného na LV č. XXXX katastrálne územie I., nie sú zaťažené záložným právom zriadením zmluvou o zriadení záložného práva z 28. mája 2019 a dodatkom č. 1 k zmluve o zriadení záložného práva zo 14. júna 2019 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným a žalobkyni voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením, po právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej“ (výrok I.); žalobkyni podľa § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanej v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté osobitným rozhodnutím po právoplatnosti rozsudku (výrok II).

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku po právnej stránke poukázal na ustanovenia § 1, § 2, § 15 zákona č. 90/2016 Z. z., § 2 ods. 1, § 3 Obchodného zákonníka, § 2 ods. 61, 62, 63 zákona č. 455/1991 Zb.. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že medzi stranami sporu bola dňa 27. mája 2019 uzavretá zmluva o úvere so zabezpečením v predmete poskytnutia úveru vo výške 61.500,- eur, s tým, že lehota splatnosti sa dodatkami menila, konečný termín splatnosti bol najneskôr do 30. júna 2020. Predmetný úver mal byť poskytnutý na úhradu záväzkov žalobkyne voči spoločnosti aporia zo zmluvy o pôžičke zo dňa 20. mája 2019 vo výške 5.200,- eur; ďalej na úhradu záväzkov žalobkyne voči spoločnosti Kronnas, s. r. o. vo výške 6.500,- eur; ďalej na úhradu pohľadávky vymáhanú v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom S.. I.T. K. pod spisovou značkou EX 874/2009 vo výške 14.514,21 eur; na úhradu pohľadávky v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom S.. W. F. Ex 8/2002 vo výške 21.198,21 eur; ďalej na úhradu pohľadávok vymáhaných v exekučnom konaní súdnym exekútorom K..

K. N. pod spisovou značkou Ex 60/2014 vo výške 1.250,40 eur, vo veci Ex 4090/2012 vo výške 3.680,01 eur a Ex 3846/2011 vo výške 1.051,62 eur; a na úhradu pohľadávky v exekučnom konaní 419 Ex 77/19 vo výške 761,56 eur. Zostávajúcu sumu 7.343,99 eur mala žalovaná vyplatiť podľa pokynu dlžníka na účet označený v bode 5.1.9 zmluvy. Podľa bodu 8.5 zmluvy vo veciach neupravených touto zmluvou sa zmluvný vzťah spravuje príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka.

1.2. Nebolo sporné, že na zabezpečenie úhrady záväzku zo zmluvy o úvere bola zriadená aj zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti na LV č. XXXX, kat. úz. I., v podiele 3/4 bytu č. X, R. X. N., vo vchode č. XX, bytového domu č. XXXX, spolu so spoluvlastníckymi podielmi na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, a spoluvlastníckeho domu na pozemku, ktorý je zastavaný týmto obytným blokom vo výške 75/3480. Ako prvou v spore sa súd prvej inštancie zaoberal otázkou naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe. Poukázal na to, že určovacia žaloba môže mať preventívny charakter, ak možno pomocou nej eliminovať stav ohrozenia práva, alebo neistoty v právnom vzťahu, ktorá je zárukou odstránenia budúcich sporov. Vyslovil názor, že záložca sa podanou žalobou mohol domáhať proti záložnému veriteľovi, určenia neexistencie záložného práva z dôvodu neplatnosti záložnej zmluvy. Uvedené vyplýva aj zo záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/137/2017. Nebolo preto možné súhlasiť s námietkou, že naliehavý právny záujem nie je daný, ak požadované určenie má povahu predbežnej otázky. Keďže v katastri nehnuteľností je vyznačené zriadené záložné právo voči nehnuteľnosti existencia naliehavosti právneho záujmu je daná. Ďalej súd prvej inštancie skúmal tvrdenie žalobkyne, že v konkrétnom prípade je zmluvný vzťah založený na zákone č. 90/2016 Z. z. o úveroch na bývanie a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 90/2016 Z. z.“) pričom mal za to, že predmetná úverová zmluva spĺňa definíciu charakteristiky zmluvy na bývanie, keďže návratnosť finančných prostriedkov bola zabezpečená záložným právom k nehnuteľnosti (bytu). Neobstála argumentácia žalovanej o vylúčení aplikácie citovanej právnej úpravy z dôvodu, že nespĺňa definíciu veriteľa, nakoľko nielenže nemá v predmete činnosti poskytovania úverov a pôžičiek, ale nebolo jej udelené ani povolenie NBS na poskytovanie úverov v zmysle tohto zákona. Pokiaľ žalovaná argumentovala tým, že ide o príležitostný finančný obchod pri správe svojho majetku v tomto smere však žiadne dôkazy neponúkla. Dôkazné bremeno tvrdenia bolo na nej a táto si ho nespĺnila. Podľa názoru súdu prvej inštancie bola nedôvodná aj argumentácia žalovanej o vylúčení aplikácie zákona č. 90/2016 Z. z., na tieto právne pomery, čo vyplýva aj zo záveru v konaní prebiehajúcim pod sp. zn. 15C/63/2020 Okresného súdu Prešov. Ďalej tiež žalovaná poukazovala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/102/99 a 5Cdo/164/2012. Z týchto rozhodnutí vyplýva, že subjektívne práva a povinnosti vyplývajúce z občianskoprávných vzťahov, sú zabezpečené systémom viacerých občianskoprávných záruk. K pôvodnému právnomu vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom, ktorý je ako hlavný, pristúpil v danom prípade nový právny vzťah, a podľa prvoinštančného súdu išlo o vzťah akcesorickej povahy, čiže ako taký (zriadenie záložného práva), môže platiť len vtedy, ak je platný záväzok hlavný. To vyplýva jednoznačne zo záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo viacerých rozhodnutiach. Keďže v danom prípade súd prvej inštancie dospel k záveru, že hlavný právny vzťah nie je platným právnym úkonom, potom ani akcesorický záväzok nemôže platiť, a preto žalobe vyhovel. Návrh na doplnenie dokazovania týkajúceho sa vyžiadania správy z NBS, či žalovaná je vedená v registri veriteľov poskytujúcich úvery na bývanie, respektíve či kontrolnou činnosťou bolo zistené, že takéto úvery poskytuje, prvoinštančný súd označil za nadbytočný a nevhodný a preto ho zamietol. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že nemá v predmete činnosti poskytovanie úverov a nemá povolenie na poskytovanie úverov NBS, potom nemôže byť zavedená ani v registri veriteľov. Išlo o úver, ktorý bol poskytnutý svojim charakterom na bývanie, čo nevylučuje, že žalovaná v rozpore s predmetom svojej podnikateľskej činnosti, a bez povolenia NBS niekedy takéto úvery poskytla, prípadne aj naďalej poskytuje.

1.3. S poukazom na úspech v spore súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania úspešnej strane, teda žalobkyni v rozsahu 100% voči žalovanej.

2. Odvolací súd v odôvodnení potvrdzujúceho rozhodnutia uviedol, že podrobne preskúmal všetky relevantné otázky, ktoré boli odvolaním otvorené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Tento v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z úpravy § 220 CSP. Odvolací súd na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v jednotlivostiach odkázal, v nadväznosti na čo sa obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP), ktoré však v odôvodnení svojho rozhodnutia doplnil.

2.1. V odvolacom konaní žalovaná namietala použitie právneho predpisu a síce zákona č. 90/2016 Z. z., keďže z jej strany išlo o príležitostný obchod a aj v prípade, že by úverová zmluva bola neplatná, vznikol jej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenie, ktorý môže byť uspokojený prostredníctvom záložnej zmluvy. V tejto súvislosti citovala rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Českej republiky (uvedené v bode 3. rozsudku), ktoré sa však viažu na platnosť záložnej zmluvy za situácie, ak došlo k odstúpeniu od úverovej zmluvy. Odvolací súd ďalej pokračoval, že ustanovenie § 1 ods. 1 zákona č. 90/2016 Z. z. vymedzuje predmet právnej úpravy a to práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním úveru na bývanie na základe zmluvy o úvere na bývanie, podmienky poskytovania úveru na bývanie, zmluvy o úvere na bývanie. Odsek 2 definuje, čo sa na účely tohto zákona rozumie úverom na bývanie, a to dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov veriteľom spotrebiteľovi na základe zmluvy o úvere na bývanie vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo obdobnej finančnej pomoci, ktorá je zabezpečená záložným právom k nehnuteľnosti. Veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá má povolenie Národnej banky Slovenska podľa zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách alebo podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len "zákon o spotrebiteľských úveroch"). Ak ide o veriteľa, ktorý má povolenie podľa zákona o spotrebiteľských úveroch tento veriteľ bude mať licenciu na spotrebiteľské úvery v neobmedzenom rozsahu a na základe tejto licencie bude môcť poskytovať aj úvery na bývanie. V ustanovení § 15 zákona č. 90/2016 Z. z. sú zavedené dôsledky porušenia povinností ustanovených týmto zákonom. Toto ustanovenie je súčasťou dôslednej ochrany slabšej zmluvnej strany - spotrebiteľa a je transpozíciou všeobecnej požiadavky smernice na stanovenie účinných, primeraných a odrádzajúcich sankcií. Ide o mechanizmus, ktorý motivuje veriteľa a prináša spotrebiteľovi prípadnú finančnú výhodu v prípade pochybenia veriteľa.

2.2. Obsah úverovej zmluvy, ktorú posudzoval súd prvej inštancie predbežne pred posúdením dôvodnosti podanej žaloby a podľa jej obsahu záväzkový vzťah strán sporu podriadil pod správny právny predpis, keďže obsahovala všetky znaky úverovej zmluvy na bývanie so zabezpečením záložnou zmluvou. Nič nemenilo na tomto zistení, ani tvrdenie žalovanej o príležitostnom obchode, keďže právny vzťah je vždy potrebné podriaďiť pod právnu normu, buď všeobecný právny predpis - *lex generalis*, ak vzťah neupravuje *lex specialis*. Následne v súlade so zákonom, súd prvej inštancie posudzoval platnosť uzavretej zmluvy a z dôvodu absencie oprávnenia žalovanej poskytovať úvery na bývanie, majúc za to, že nesporne ide o absolútne neplatný právny úkon, s ktorým konštatovaním sa stotožnil aj odvolací súd. Za daného stavu nebolo možné vychádzať z obrany žalovanej, že záložná zmluva je platná, napriek neplatnosti úverovej zmluvy. Akcesorický záväzok v danom prípade bol viazaný na hlavnom záväzku a zdieľa jeho osud. Zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom vlastníckeho práva pokiaľ boli určené za absolútne neplatné, sú neplatné od počiatku (porovnaj Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/164/2012, sp. zn. 6Cdo/15/2017). Tvrdené okolností príležitostného obchodu v konaní žalovaná nepreukázala. Návrh na doplnenie dokazovania, by záver súdu prvej inštancie o uzavretí úverovej zmluvy na bývanie, podľa jej obsahu, nezmenil. Inak povedané, samotný príležitostný obchod žalovanej, za situácie, že sama v priebehu konania uviedla, že nedisponuje licenciou NBS, by nijako neovplyvnil právne hodnotenie záväzkového vzťahu medzi stranami sporu.

2.3. Záverom odvolací súd podotkol, že ak žalobkyňa ako dlžníčka nezaplatila podľa dohody so žalovanou poskytnuté finančné prostriedky, žalovanej nič nebránilo podať žalobu na plnenie a v prípade úspechu, priznaný nárok vymáhať v súlade so právnymi predpismi. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovanej.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Navrhovala, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov dovolacieho a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3.1. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP žalovaná namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, nesprávny procesný postup, závažné deficity v dokazovaní a konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné, v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré popierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Poukázala na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu síce obsahuje odôvodnenie, ktorého obsahom je vysvetlenie dôvodov prečo súd rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, avšak napriek tomu neobsahuje vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie

v tejto veci. Konkrétne neobsahuje žiadne vysvetlenie (dôvody) k procesnej a právnej argumentácii žalovanej o tom, že v zmysle uzavretej záložnej zmluvy zabezpečenou pohľadávkou sa na účely tejto Zmluvy považujú aj peňažné pohľadávky, vrátane príslušenstva na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniknú, resp. vznikli záložnému veriteľovi v súvislosti so Zmluvou o úvere v dôsledku plnenia záložného veriteľa dlžníkovi bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol (čl. I. ods. 5 písm. d) záložnej zmluvy). Odvolací súd vo svojom odôvodnení uviedol iba stručne to, že nemožno vychádzať z obrany žalovanej, že záložná zmluva je platná napriek neplatnosti úverovej zmluvy. Akcesorický záväzok v danom prípade je viazaný na hlavnom záväzku a zdieľa jeho osud. Tieto zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom vlastníckeho práva pokiaľ boli určené za absolútne neplatné, sú neplatné od počiatku (bod 25 odôvodnenia napádaného rozsudku). Žalobkyni bola zo strany žalovanej poskytnutá pôžička vo výške 61.500 eur (uvedená skutočnosť nie je sporná) a svoj dlh dodnes vôbec neuhradila ani čiastočne. Ak súd posúdil uzavretú zmluvu o úvere ako neplatný právny úkon, vzniklo na strane žalobkyne bezdôvodné obohatenie minimálne vo výške 61.500 eur a uvedená pohľadávka z dôvodu bezdôvodného obohatenia je v takomto prípade v zabezpečenou pohľadávkou v zmysle čl. I ods. 5 písm. d) záložnej zmluvy. Odvolací súd potom neposkytol žiadnu odpoveď na to, prečo by mala byť záložná zmluva zabezpečujúca aj pohľadávku z prípadného bezdôvodného obohatenia neplatná. Ak teda odvolací súd dospel k záveru o neplatnosti zmluvy o úvere mal právne posúdiť, či uvedená neplatnosť spôsobuje aj neplatnosť záložnej zmluvy ohľadom vzniknutého bezdôvodného obohatenia k čomu ale nedošlo. Odvolací súd k tejto ťažiskovej argumentácii žalovanej neposkytol žiadnu odpoveď a preto je jeho rozhodnutie v tomto smere nepreskúmateľným.

3.2. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalovaná uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Podstatnou právnou otázkou v tomto prípade bolo a je to, „či neplatnosť zmluvy o úvere na základe ktorej bolo plnené spôsobuje aj neplatnosť záložnej zmluvy zabezpečujúcej peňažný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu neplatnosti zmluvy o úvere“ (odvolacia právna otázka). Podľa názoru dovolateľky odvolací súd na uvedenú otázku neposkytol žiadnu odpoveď. Z dôvodu právnej opatrnosti dovolateľka uviedla, že ak by dovolací súd dospel k odlišnému právnemu názoru, tak právne posúdenie tejto otázky bolo odvolacím súdom vyriešené nesprávne. Z hľadiska rešerše dovolateľky sa dovolací súd takouto právnou otázkou nikdy nezaoberal. Vzhľadom na potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd (ak sa uvedenou podstatnou otázkou zaoberal) musel dospieť k právnemu záveru, že neplatnosť zmluvy o úvere spôsobuje aj neplatnosť záložnej zmluvy zabezpečujúcej peňažný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý vznikol z dôvodu poskytnutia pôžičky na základe neplatnej zmluvy o úvere. Podľa názoru dovolateľky je takýto právny názor odvolacieho súdu nesprávny. K zániku záložného práva z dôvodu zániku hlavného záväzku dôjsť nemohlo, nakoľko zabezpečovaná pohľadávka naďalej (aj keď v pozmenenej podobe vo forme bezdôvodného obohatenia) existovala a navyše jej zabezpečenie v takejto podobe vyplývalo aj z uzavretej záložnej zmluvy. Konkrétne podľa čl. I. ods. 5 písm. d) zabezpečenou pohľadávkou sa na účely tejto zmluvy považovali aj peňažné pohľadávky, vrátane príslušenstva na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniknú, resp. vznikli záložnému veriteľovi v súvislosti so Zmluvou o úvere v dôsledku plnenia záložného veriteľa dlžníkovi bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Povedané inými slovami, ani prípadná neplatnosť zmluvy o úvere nemenila nič na tom, že peňažné prostriedky boli dlžníkovi (žalobkyni) poskytnuté na základe uzatvorenej úverovej zmluvy. Splnenie povinnosti, ktorá vznikla z tejto zmluvy (hoc aj neplatnej), bolo zabezpečené záložným právom čo aj bolo platne dojednané v uzavretej záložnej zmluve. Vychádzajúc z uvedeného, záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté prostriedky nezanikol a preto nezanikol ani akcesorický záväzok zo záložného práva. Neplatnosť zmluvy o úvere preto nemôže spôsobovať neplatnosť záložnej zmluvy ohľadom zabezpečenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého z dôvodu neplatnosti zmluvy o úvere a teda odvolací súd založil svoje rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení veci.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k dovolaniu v celom rozsahu stotožnila so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu v odseku 8. odôvodnenia rozsudku.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolateľka vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, nedostatočné odôvodnenie v zásadnej otázke, či samotná neplatnosť zmluvy o úvere, na základe ktorej bolo plnené, spôsobuje aj neplatnosť záložnej zmluvy zabezpečujúcej peňažný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu neplatnosti zmluvy o úvere.

8. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

9. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď dovolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

12. Podľa § 387 ods. 3 veta druhá CSP odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

13. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

14. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (§ 387 ods. 3 CSP). Nerešpektovanie tohto kogentného ustanovenia zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania (porov. sp. zn. 4Cdo/125/2019). Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov, a tak vylúčiť svojvôľu v tomto procese. V právnom štáte by nemali vzniknúť pochybnosti, či sa súd s určitou, druhou stranou výslovne prezentovanou otázkou zaoberal, či nie; odpoveď by mala byť zrejماً z odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

15. Rovnako podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A , s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

16. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že tento považoval zmluvu o zriadení záložného práva za neplatnú (en bloc) iba z dôvodu neplatnosti samotnej (zabezpečovanej) zmluvy o úvere. Odvolací súd mal za to, že vzhľadom na akcesorickú povahu záložného práva, toto zdieľalo osud hlavného záväzku a keďže neplatnou bola samotná úverová zmluva, neplatnou bola aj záložná zmluva. Žalovaná potom nespochybňovala akcesorickú povahu záložného práva (a nenamietala neplatnosť zabezpečenia úverovej pohľadávky), ale tvrdila, že uzavretou záložnou zmluvou bola o. i. zabezpečená aj peňažná pohľadávka (vo výške 61.500 eur), ktorá sa v dôsledku absolútnej neplatnosti úverovej zmluvy, stala pohľadávkou z bezdôvodného obohatenia (a aj vo vzťahu ku ktorej, bolo zriadené záložné právo). Inak povedané, žalovaná nenamietala skutočnosť, že vo vzťahu k zabezpečovanej pohľadávke na vrátenie úveru, bola záložná zmluva neplatným právnym úkonom, ale namietala, že súdy nižších inštancií neplatnosť záložnej zmluvy neprípustne vzťahli aj k pohľadávke, ktorá vznikla titulom bezdôvodného obohatenia a ku ktorej (podľa čl. I. ods. 5 písm. d) záložnej zmluvy) bolo záložné právo taktiež zriadené. Tejtó odvolacej argumentácii žalovanej, odvolací súd nevenoval žiadnu pozornosť, a iba stroho konštatoval, že „Akcesorický záväzok v danom prípade bol viazaný na hlavnom záväzku a zdieľa jeho osud. Zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom vlastníckeho práva (v danom prípade záložná zmluva) pokiaľ boli určené za absolútne neplatné, sú neplatné od počiatku (porovnaj Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/164/2012, sp. zn. 6Cdo/15/2017)“. V kontexte uvedeného je nepochybné, že aj napriek výslovnému príkazu v § 387 ods. 3 CSP vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, sa odvolací súd nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia s kľúčovými tvrdeniami žalovanej v odvolaní, a to ani v najvšeobecnejšej rovine. Uvedené platí predovšetkým o tých námietkach žalobkyne, ktoré z pohľadu rešpektovania jej práva na spravodlivý proces možno označiť za hlavné a ktoré si vyžadovali špecifickú odpoveď. Išlo o argumentáciu, v rámci ktorej žalovaná v odvolaní oponovala tým, že v časti, v ktorej záložná zmluva zabezpečovala peňažnú pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia (v sume poskytnutého úveru) pre prípad neplatnosti samotnej zmluvy o úvere, záložná zmluva neplatnou nebola. Mala za to, že k zániku záložného práva z dôvodu zániku hlavného záväzku (úverovej zmluvy) dôjsť nemohlo, nakoľko zabezpečovaná pohľadávka naďalej (aj keď v pozmenenej podobe vo forme bezdôvodného obohatenia) existovala a naviac jej zabezpečenie v takejto podobe vyplývalo aj z uzavretej záložnej zmluvy. Konkrétne podľa čl. I. ods. 5 písm. d) zabezpečenou pohľadávkou sa na účely tejto zmluvy považovali aj peňažné pohľadávky, vrátane príslušenstva na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniknú, resp. vznikli záložnému veriteľovi v súvislosti so Zmluvou o úvere v dôsledku plnenia záložného veriteľa dlžníkovi bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Podľa žalovanej ani prípadná neplatnosť zmluvy o úvere nemenila nič na tom, že peňažné prostriedky boli dlžníkovi (žalobkyni) poskytnuté na základe uzatvorenej úverovej zmluvy (a stali sa tak bezdôvodným obohatením). Splnenie povinnosti, ktorá vznikla z tejto zmluvy (hoc aj neplatnej), bolo zabezpečené záložným právom čo aj bolo platne dojednané v uzavretej záložnej zmluve. Mala za to, že záväzok

dlužníka vrátiť poskytnuté prostriedky nezanikol (vyplýval z § 457 Občianskeho zákonníka) a preto nezanikol ani akcesorický záväzok zo záložného práva. Neplatnosť zmluvy o úvere preto nemôže spôsobovať neplatnosť záložnej zmluvy ohľadom zabezpečenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého z dôvodu neplatnosti zmluvy. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu k týmto odvolacím námietkam úplne ignoruje skutočnosti uvádzané žalovanou v odvolaní, keď (ako bolo uvedené vyššie) sa odvolací súd k týmto odvolacím námietkam vyjadril dvomi vetami a to konštatovaním, že „Akcesorický záväzok v danom prípade bol viazaný na hlavnom záväzku a zdieľa jeho osud. Záložná zmluva pokiaľ bola určená za absolútne neplatnú, je neplatná od počiatku“.

16.1. Dovolací súd nespochybňuje závery ustálenej súdnej praxe podľa ktorej „Záložné právo ako akcesorické právo slúži na zabezpečenie pohľadávky veriteľa tým, že, ak dlžník nesplní svoj záväzok včas a riadne, záložný veriteľ je oprávnený uspokojiť svoju pohľadávku vrátane jej príslušenstva z predmetu záložného práva, t. j. zo zálohu. Vo vzťahu k zabezpečovanému záväzku má záložné právo povahu akcesorického záväzku, t. j., ak k vzniku k hlavnému záväzku nedôjde, nemôže dôjsť ani k vzniku akcesorického záväzku“. Z uvedeného potom vyplýva, že záložné právo môže existovať len v nerozlučnej spätosti s pohľadávkou, ktorá je súčasťou hlavného primárneho záväzkového vzťahu medzi dlžníkom a veriteľom. Samotná existencia záložného práva, t. j. existencia bez ním zabezpečovanej pohľadávky, je pojmovo vylúčená. Akcesorická povaha záložného práva sa, zjednodušene povedané, prejavuje tak, že jeho „osud“ je zviazaný s „osudom“ zabezpečenej pohľadávky. Ak teda pripustíme, že záložné právo je akcesorické, znamená to, že záložné právo vzniká vždy najskôr spolu so zabezpečenou pohľadávkou a najneskôr spolu so zabezpečenou pohľadávkou aj zaniká. Záložné právo je právom k cudzej veci, prípadne k právu alebo inej majetkovej hodnote. Účelom záložného práva je len zabezpečovať pohľadávku záložného veriteľa. Akcesorická povaha tohto inštitútu sa prejavuje predovšetkým v tom, že záložné právo samo osebe nemôže existovať. Čo do vzniku i jeho trvania je závislé na vzniku, resp. trvaní zabezpečovanej pohľadávky. V dôsledku svojej akcesorickej povahy záložné právo predpokladá pre svoj vznik, resp. trvanie platnú pohľadávku, bez ktorej nemôže existovať. Viaže sa vždy výlučne na zabezpečenú pohľadávku. Z akcesorickej povahy záložného práva potom vyplýva, že zmluvné záložné právo vznikne platne len v prípade, že platne vznikla pohľadávka, ktorú záložné právo zabezpečuje. Prostredníctvom záložného práva možno zabezpečiť pohľadávku veriteľa na peňažné plnenie aj pohľadávku nepeňažnú (pokiaľ jej hodnota je určitá alebo počas trvania záložného práva určiteľná), existujúcu, viazanú na splnenie podmienky alebo takú, ktorá má v budúcnosti iba vzniknúť, pohľadávku v dobe vzniku záložného práva splatnú alebo ktorej splatnosť má ešte len nastať.

16.2. Napriek skutočnosti, že odvolací súd dostatočne nevysvetlil ani to, prečo sa predmetná úverová zmluva mala riadiť práve zákonom č. 90/2016 Z. z. o úveroch na bývanie (keďže v danej veci neboli úverové prostriedky určené k nadobudnutiu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti určenej na bývanie - § 1 ods. 2 písm. b), c) tohto zákona, resp. odvolací súd bližšie nevysvetlil na aký účel mal byť úver poskytnutý), čo malo potom dopad na samotné posúdenie jej platnosti (keďže odvolací súd neplatnosť úverovej zmluvy vyvodzoval výlučne z § 15 ods. 3 cit. zákona), dovolací súd nespochybňuje samotný záver odvolacieho súdu, že v dôsledku neplatnosti úverovej zmluvy (ak by predmetná úverová zmluva bola skutočne absolútne neplatným právnym úkonom), nemohlo platne vzniknúť ani záložné právo na zabezpečenie pohľadávky z tejto úverovej zmluvy (t. j. pohľadávky na vrátenie úveru). Odvolacia argumentácia žalovanej však smerovala k tomu, že i napriek uvedenému (prípadnej neplatnosti úverovej zmluvy), keďže záložná zmluva zabezpečovala o. i. aj pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia (vo výške poskytnutého úveru), ktorá vznikla z neplatného právneho úkonu - úverovej zmluvy, vo vzťahu k tejto pohľadávkou záložné právo vzniklo platne. Z obsahu záložnej zmluvy (čl. I. ods. 5 písm. d) záložnej zmluvy) totiž vyplývalo, že zabezpečenou pohľadávkou sa na účely tejto zmluvy považovala aj peňažná pohľadávka, vrátane príslušenstva na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá vznikne, resp. vznikla záložnému veriteľovi v súvislosti so zmluvou o úvere v dôsledku plnenia záložného veriteľa dlžníkovi bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Inak povedané, zmluvné strany záložnej zmluvy sa dohodli aj na tom, že záložnou zmluvou zriadené záložné právo bude zabezpečovať o. i. aj peňažnú pohľadávku v sume 61.500 eur, pre prípad, že by bola úverová zmluva vyhodnotená ako neplatný právny úkon a plnenie na jej podklade by sa tak stalo bezdôvodným obohatením (t. j. záložné právo zabezpečovalo o. i. aj vrátenie pohľadávky z bezdôvodného obohatenia v prípade neplatnosti úverovej zmluvy - nárok na jej vrátenie pritom vyplýval aj z § 15 ods. 3 veta druhá zákona č. 90/2016 Z. z.). V danom prípade bolo žalobkyni na podklade uzavretej úverovej zmluvy poskytnuté peňažné plnenie v sume 61.500 eur (spôsobom dohodnutým podľa čl. V. úverovej zmluvy). Ak súdy nižších inštancií ustálili, že úverová zmluva bola neplatným právnym úkonom, takto poskytnuté plnenie sa nepochybne stalo bezdôvodným obohatením (§ 451 ods. 2 v spojení s §

457 Občianskeho zákonníka), ktoré bola žalobkyňa povinná žalovanej vydať. Keďže úverová zmluva bola určená za absolútne neplatný právny úkon (teda od počiatku), plnenie na jej základe sa stalo bezdôvodným obohatením okamihom jeho poskytnutia. Podľa § 151c ods. 2 Občianskeho zákonníka, záložným právom možno zabezpečiť aj pohľadávku, ktorá vznikne v budúcnosti alebo ktorej vznik závisí od splnenia podmienky. Nakoľko v danej veci mali byť úverové prostriedky žalobkyňi poskytnuté až po uzavretí zmluvy o zriadení záložného práva (bod 5.2 a nasl. úverovej zmluvy), išlo o prípad zabezpečenej pohľadávky podľa § 151c ods. 2 Občianskeho zákonníka (t. j. o zabezpečenie budúcej pohľadávky). V danej veci nie je sporné, že pohľadávka z bezdôvodného obohatenia tu vznikla (aj odvolací súd v závere svojho rozhodnutia odkázal žalovanú na podanie žalobu na plnenie a v prípade úspechu, na vymáhanie priznaného nároku v súlade so právnymi predpismi) a keďže akcesorická povaha záložného práva predpokladá pre svoj vznik, resp. trvanie platnú pohľadávku, bez ktorej nemôže existovať (t. j. platný vznik a trvanie zabezpečovanej pohľadávky), bolo úlohou odvolacieho súdu dať žalovanej odpoveď na otázku, či samotná neplatnosť hlavného (zabezpečeného) záväzku spôsobila aj neplatnosť záložnej zmluvy v tej jej časti, v ktorej sa záložné právo malo vzťahovať k pohľadávke z bezdôvodného obohatenia, ktorá vznikla práve v dôsledku neplatnej úverovej zmluvy (inak povedané, či samotná neplatnosť úverovej zmluvy spôsobila nemožnosť zriadenia záložného práva k pohľadávke, ktorej vznik bol priamym účinkom tejto neplatnosti, príp., či bolo predmetnou záložnou zmluvou platne dojednané zabezpečenie vrátenia pohľadávky z bezdôvodného obohatenia titulom neplatnej úverovej zmluvy). Je potrebné si uvedomiť, že záložné právo sa viaže výlučne na zabezpečenú pohľadávku, a teda z akcesorickej povahy tohto záložného práva potom vyplýva, že toto vznikne platne len v prípade, že platne vznikla pohľadávka, ktorú záložné právo zabezpečuje. Rovnako je potrebné si uvedomiť, že označenou záložnou zmluvou boli zabezpečené viaceré pohľadávky so samostatným právnym základom ich vzniku (čl. I bod 5 písm. a) až e) záložnej zmluvy), t. j. nielen pohľadávka zo zmluvy o úvere, ale aj pohľadávka na vrátenie bezdôvodného obohatenia v prípade neplatnosti úverovej zmluvy (pričom každá z nich je pohľadávkou samostatnou, s odlišným právnym základom a časovým okamihom jej vzniku). Zriadenie záložného práva na zabezpečenie pohľadávky z bezdôvodného obohatenia pritom zákon nevyklucuje. Práve z týchto dôvodov sa potom žalovaná domáhala odpovede na otázku, či absolútna neplatnosť úverovej zmluvy spôsobila (z dôvodu akcesority záložného práva) súčasne aj neplatnosť záložnej zmluvy vo vzťahu k (samostatne) zabezpečenej pohľadávke na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá vznikla práve až ako dôsledok neplatnosti tejto úverovej zmluvy (a teda neplatnosťou úverovej zmluvy pohľadávka na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške poskytnutej úverovej sumy, na rozdiel od pohľadávky na vrátenie úverovej sumy z úverovej zmluvy, nezanikla, ale práve naopak, týmto okamihom vznikla a naďalej existuje), a aj vo vzťahu ku ktorej, účastníci dohodli zriadenie záložného práva na zabezpečenie jej vrátenia. Samotnú skutočnosť, že za daného stavu nevznikla samotná pohľadávka žalovanej na vrátenie úverovej sumy zo zmluvy o úvere (a z tohto dôvodu vo vzťahu k nej nebolo platne zriadené ani záložné právo) žalovaná nespochybňovala. K tejto odvolacej otázke (hoci si vyžadovala špecifickú odpoveď zo strany odvolacieho súdu) sa odvolací súd bližšie nevyjadril, hoci bola pre žalovanú kľúčová (odvolací súd bez bližšieho zdôvodnenia označil záložnú zmluvu za neplatnú en bloc z dôvodu neplatnosti úverovej zmluvy).

17. Dovolací súd uzatvára, že odvolací súd nechal do úvahy žiadnu z týchto namietaných skutočností a preto z jeho strany ide o postup odporujúci princípom materiálneho právneho štátu. Sumarizujúc vyššie uvedené oprávňuje dovolací súd vysloviť názor, že odvolací súd svoje rozhodnutie v dovolaní napadnutej časti odôvodnil spôsobom, ktorým založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Bolo povinnosťou odvolacieho súdu vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní žalovanej (§ 387 ods. 3 CSP). Pretože odvolací súd v prejednávanej veci nezaujal k otázkam urobeným súčasťou odvolania žalovanej žiadne konkrétne stanovisko, dovolaciemu súdu nezostalo prijať iný záver než ten, že došlo k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom tvrdenou zmätočnosťou vadou podľa § 420 písm. f) CSP.

18. Pokiaľ odvolací súd vôbec nepristúpi k vysporiadaniu sa s podstatnými argumentami odvolateľky, tieto bez primeraného vysvetlenia ignoruje a neaplikuje relevantnú právnu úpravu, porušuje tým právo odvolateľky na spravodlivý proces (por. II. ÚS 120/2020).

19. Keďže dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je nielen prípustné, ale aj dôvodné, bolo potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Náprava zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade postačujúca (§ 449 ods. 2 CSP), nakoľko to bol odvolací súd, komu bolo namieste pričítať dovolaním vytýkanú vadu zmätočnosti.

20. Odvolací súd v ďalšom konaní svoje rozhodnutie riadne odôvodní tak, aby obsahová (materiálna) náplň jeho rozhodnutia založila nielen jeho zrozumiteľnosť, ale aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Osobitnú pozornosť bude venovať relevantným argumentom odvolateľky.

21. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015). Z tohto dôvodu sa následne dovolací súd ďalším uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 421 ods. 1 CSP vecne nezaoberal.

22. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.